

Č. 12.311.

Živnostenské právo. — Řízení správní: * Odepření koncese k provozu dopravy osob nebo nákladů motorovými vozidly podle § 37 odst. 2 poslední věta zákona čis. 198/1932 Sb. není věcí volné úvahy.

(Nález z 3. března 1936 č. 10.709/36.)

V ě c: Josef G. v Bukovnu (adv. Dr. Josef Šnork z Prahy) proti rozh. zem. úřadu v Praze z 20. září 1933 o koncesi k dopravě osob automobilem.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Výměrem z 11. května 1933 nevyhověl okr. úřad v Něm. Brodě žádosti Josefa G. z Bukovna o udělení koncese k neperiodické dopravě osob automobilem, poněvadž žadatel nedosáhl věku 24 let, jak požaduje zákon č. 198/1932 Sb., a propuštění z moci otcovské nemůže nahraditi průkaz, že žadatel dosáhl věku aspoň 24 let.

Výměr ten byl nař. rozhodnutím potvrzen.

O stížnosti uvážil nss toto:

St-I již v odvolání k žal. úřadu namítal, že provozoval živnost dopravy osob neperiodicky již před účinností zákona č. 198/1932 Sb. a právě na tom základě podal žádost o koncesi a vztahuje se proto naň výjimka uvedená v § 37 tohoto zákona. Námitku tu vznáší i ve stížnosti a vytýká, že si žal. úřad nesprávně vyložil ustanovení §§ 3 a 37 odst. 2 cit. zák. Především má za to, že ustanovení § 37 odst. 2 poslední věta ponechává volnému uvážení koncesního úřadu, chce-li žadateli koncesi odepřít či nic. V tomto však jest stížnost na omylu.

Ustanovení § 37 jest obsaženo v přechodných ustanoveních. V odst. 1 vyslovuje se všeobecná zásada, že předpisy tohoto zákona se vztahují i na dopravu zřízenou před jeho účinností. Z této zásady obsahuje výjimku již tento odstavec, a to v tom směru, že se dovoluje, aby koncese pro periodickou dopravu dříve udělené zůstaly v platnosti 15 let. V odst. 2 obsažena jest další výjimka. Odstavec tento zní: »Majitelé živností obstarávajících takovou dopravu osob nebo nákladů, pro kterou se podle tohoto zákona vyžaduje koncese, které byly zřízeny před jeho účinností a které byly dosud jako živnosti svobodné provozovány na základě živnostenského listu, jsou povinni do 8 týdnů od účinnosti tohoto zákona podati žádost o udělení koncese (§ 24) a zároveň prokázati, že splnili povinnosti vyplývající z ustanovení §§ 8 a 9 s výjimkou odst. 1 posl. věta. Jestliže tak v této lhůtě neučiní, jsou povinni zastaviti dopravu dosud jimi provozovanou...« Poslední věta tohoto odstavce zní: »Majitelům živností v tomto odstavci uvedených může býti udělení koncese odepřeno pouze z důvodů uvedených v §§ 3, 4 a 6.« Podle obsahu prvních vět odstavce 2 § 37 spočívá tedy výjimka z ustanovení zákona pro ony majitele živnosti, kteří ji provozovali dosud jako živnost svobodnou, v tom, že ji mohou za určitých předpokladů provozovati dále i před udělením koncese. Je to výjimka z předpisu § 7 odst. 3 zákona. Právě-li se pak v poslední větě tohoto odstavce, že těmto majitelům živností může býti udělení koncese odepřeno pouze z důvodů uve-

dených v §§ 3, 4 a 6, pak z toho a contrario plyne, že není-li tu překážek podle §§ 3, 4 a 6, jim koncese odepřena býti nemůže, tedy, že jim koncese, jsou-li splněny ostatní předpoklady, udělena býti musí. Jsou-li tu ale překážky podle §§ 3, 4 a 6, nemůže jim koncese býti udělena, tedy jim odepřena býti musí. To jest docela ve shodě s předpisy §§ 3, 4 a 6, podle nichž důvody v těchto paragrafech uvedené jsou překážkou udělení koncese, a dále s § 29, podle něhož jest koncese neplatná, zjistí-li se, že již v době udělení koncese nebyla některá z náležitostí uvedených v §§ 3 a 4, nebo byl-li zde některý z vylučujících důvodů uvedených v § 6, a konečně s ustanovením § 30, podle něhož koncesi k provozování dopravy motorovými vozidly odejme koncesní úřad, který ji vydal, nastala-li po udělení koncese některá z okolností uvedených v §§ 3, 4 a 6. Neprávem má tedy stížnost za to, že poslední větou odst. 2 § 37 se ponechává volnému uvážení koncesního úřadu, zda koncesi odepřít chce či nic, a neprávem tak usuzuje ze slova »může« (býti odepřena), neboť slovo to je pouhým protikladem obsahu vět předchozích, podle nichž těmto majitelům koncese za předpokladů v těchto větách obsažených odepřena býti nemůže.

Z ustanovení § 37 odst. 2 poslední věty tedy neplyne, že by úřad mohl upustiti od požadavku 24 let, jež musí podle § 3 bodu 2 žadatel prokázati.

Předpis § 3 zákona č. 198/1932 Sb. nežadá pro nastoupení koncese autodopravní pouze svéprávnost jako § 2 živn. řádu, nýbrž věk 24 let. Poněvadž pak není žádného ustanovení o tom, že od tohoto požadavku lze upustiti, nutno na něm setrvati. Teprve zákonem č. 77/1935 Sb. bylo připuštěno upustiti od věku 24 let v případech zvláštního zřetele hodných (§ 3 bod c), zákon ten však v době vydání nař. rozhodnutí nebyl v platnosti.

Právem proto zamítl žal. úřad udělení koncese st-li, který nedosáhl ještě věku 24 let.

K námitce, že takový výklad odporoval by zásadě spravedlnosti a slušnosti, neboť prý by nastávala expropriace nabytých práv bez náhrady, a že st-l, který investoval krátce před účinností zákona do svého podniku celé své jmění, bude prováděním zákona materiálně zničen, lze jen tolik podotknouti, že nss je povolán, aby nař. rozhodnutí přezkoumával jen po stránce jeho zákonitosti, a nemůže přihlížeti k důsledkům, které provádění zákona má pro strany v zápětí.

Č. 12.312.

Živnostenské právo: I. * Zjistí-li živnostenské společenstvo dodatečně, že údaje pracovního vysvědčení, potvrzeného starostou společenstva podle § 15 odst. 5 živn. zákona č. 259/1924 Sb., neodpovídají pravdě, může vydané potvrzení zrušiti. — **II.** Pravomoc tato náleží představenstvu společenstva.

(Nález z 3. března 1936 č. 11.226/36.)